

AVANSCENA

Pustiul. Adică deșert. Nisip și soare. Un soare ponderal, ce pare să apese cu miliarde de tone de minereuri topite și gaze incandescente asupra aerului, făcându-l una cu pământul. Nu tu pic de umbră, nu tu un vînticel, acolo, nu tu viață. Sfirșitul lumii. Sau începutul ei. Își fac apariția două siluete, strivite parcă între soare și nisip. Sînt doi bărbați pe care, necunoscîndu-i, îi vom numi A și B. Sînt topiți de căldură și frînți de oboseală.

- A: Domnule, bunicul meu avea o vorbă: cînd nu mai poți, mai bine te oprești.
- B: Inteligentă vorbă! Bunicu-meu era un om simplu. Cînd nu mai puteam, mă pocnea și gata.
- A: E un procedeu empiric.
- B: Imperic.
- A: Empiric.
- B: Imperic. Bunicul meu trăia sub imperiul faptelor.
- A: Factologia comportă riscuri.
- B: Ce riscuri?
- A: Să pierzi din vedere generalul. Te lași copleșit de particular, de concret, de factologie și toate chestiile astea se întorc împotriva ta ca un bomfaier.
- B: Bomfaier?
- A: Nu bomfaier se numește instrumentul acela de-l arunci și vine singur înapoi?
- B: Ba bumerang.
- A: Mă rog, respect toate punctele de vedere.
- B: Acesta nu-i un punct de vedere. E un fapt.
- A (oarecare satisfacție vanitoasă): Sigur, ne întoarcem la factologie. Nu aveți nimic de spus?
- B: Mi-e cald.
- A (cu înțelegere): E și acesta un punct de vedere.

DUMITRU SOLOMON

DEȘERT

IN

PUSTIUL

- B: Ba și acesta e un fapt.
- A: Dumneavoastră, iertați-mă, sînteți obsedat de fapte.
- B: Iar dumneavoastră, de puncte de vedere.
- A: Respectarea tuturor punctelor de vedere nu este o obsesie, scuzați-mă. Este un semn al libertății, al pluralismului.
- B: E foarte cald, îngrozitor de cald! Cît mai avem de mers?
- A: După unii, ar fi de mers mult. După alții, am putea ajunge mai repede.
- B: Aștia par mai interesați.
- A: Care aștia?
- B: Care au spus că putem ajunge mai repede.
- A: Au spus?! Au scris, domnule!
- B: Cu atît mai mult. Scripta manent.
- A: Sînteți latin?
- B: Nu, modern. E foarte cald, fioros de cald, și mă tem că o să ni se termine și apa.
- A: În fond, ce e libertatea? Un scriitor spunea că e dreptul de a spune oamenilor ceea ce ei nu vor să audă. Ei bine, și mie mi-e groaznic de cald, iar pustiul ăsta pe care-l traversăm e cu totul deprimant.
- B: Ne confruntăm cu nenumărate probleme: căldura, deșertul, lipsa de mîncare, lipsa de apă, oboseala, absența unui țel precis conturat, absența unui program clar, coerent, riguros.
- A: Tăceți ce tăceți, dar cînd luați cuvîntul aveți un mod teoretic de a aborda chestiunea. Ne pierdem în abstracțiuni.
- B: Ba o să ne pierdem în deșert.
- A: E același lucru. În fond, de unde am porni știm. Încotro mergem, însă, nu știm.
- B: Știm că dețineți o hartă.
- A (scoate din rucsac o hartă): Sigur că dețin. Dar această hartă arată America, Asia, Australia, Europa, Africa... În mare.

- B (*privind harta*): Da. Foarte în mare... Apropo, aş face o baie.
- A: Apropo de ce?
- B (*cu ochii pe hartă*): De mare. Culoarea albastră predomină, după cum vedeţi. Asta înseamnă oceanul planetar... adică apă.
- A: Aveţi un mod ciudat de a abate discuţia de la problemele esenţiale. Noi vorbim despre ţel, iar dumneavoastră vorbiţi despre apă.
- B: Nu e ciudat, e normal.
- A: Când cineva se străduieşte să formuleze un program amplu şi coerent, altcineva vorbeşte despre mîncare şi apă şi căldură.
- B: E insuportabil de cald. Să recapitulăm. Prin urmare, am plecat dintr-o oază.
- A: De ce?
- B: Fiindcă apa şi mîncarea s-au isprăvit.
- A: De data asta v-aţi exprimat scurt şi clar. Ceea ce admir eu în procesul comunicării, vizavi de ceva sau de altceva, este modul scurt, concis, consistent şi esenţial de expresie, precum şi claritatea, limpezimea, fluenţa, cursivitatea şi fluiditatea exprimării. Există oameni, domnilor, care se exprimă atît de pedant, de stufos, de contorsionat şi de distorsionat, încît comunicarea se blochează, se obturează şi apar, fireşte, incongruenţe.
- B: Îmi permiteţi să vorbesc şi eu?
- A: Sînt cel mai fericit om cînd sînt contrazis de cineva. Simţul meu democratic...
- B: Dar nu vă contrazic deloc. Vream doar să continui. Aşadar, am pornit dintr-o oază care a fost de curînd invadată de deşert, cu scopul de a găsi o altă oază. Spun asta nu atît pentru dumneavoastră, care cunoaşteţi problema, cît pentru ceilalţi (*gest spre public*), care, pe bună dreptate, se pot întreba plictisiţi: ce dracu, scuzaţi, caută aştia în pustiu şi ce vină avem noi, adică ei?
- A: Perfect. Şi această oază s-ar afla... unde?
- B: Habar n-am. Dar ea există, trebuie să existe.
- A: Mergem de cîteva zile. Şi n-am dat de nici o oază.
- B: N-am dat încă.
- A: Perfect. Adică ce perfect? Şi o să mai mergem cît?
- B: Moise şi-a purtat poporul patruzeci de ani în deşert. Şi au ajuns.
- A: Domnule, dumneavoastră propuneţi modele străine. Chiar foarte străine.
- B: Nu înţeleg.
- A: Modelul propus de dumneavoastră e un model evreiesc. Ca atare, discutabil. Adică negativ.
- B: Negativ sau discutabil?
- A: Negativ sută la sută.
- B: Dar e un model biblic.
- A: Şi Biblia cine a elaborat-o? Nu iudeomasonii?
- B: Ce legătura au masonii?
- A: Masonii au legături peste tot.
- B: Şi dumneavoastră ce propuneţi?
- A: Un model al nostru. M-am săturat de împrumuturi şi copii. Ne trebuie o soluţie proprie.
- B: În ce constă ea?
- A: Am să încerc să fiu cît mai clar şi mai explicit, ca să priceapă şi proştii.
- B: La cine vă referiţi?
- A: La proşti.
- B (*liniştit*): Credeam că faceţi vreo aluzie...
- A: Nici vorbă. Am spus-o direct.
- B: Dacă nu e o aluzie, e bine.
- A: Ne-am săturat de texte aluzive, metaforice, metaliterare, metafizice sau metabolice. Am luptat pentru a spune adevărul în mod direct, de la obraz, fără menajamente şi fără metafore sau parabole. Acum, cînd am cîştigat cu sacrificii acest drept, nu vîd de ce ne-am întoarce la întunericul metaforei.
- B: Ca să fiu sincer, dacă e să mă înjure cineva, prefer să mă înjure metaforic şi nu direct.
- A: Sigur, e un punct de vedere. Eu, dacă îmi cereţi părerea, prefer să înjur direct. Metafora mă oboseşte.
- B: Şi ce propuneţi, domnule?
- A: Să ne exprimăm direct.
- B: Nu, ce propuneţi să facem de-acum încolo?
- A: V-am spus: să ne exprimăm direct.
- B: Bine, bine. După cum vedeţi, însă, ne aflăm într-un pustiu, alimentele s-au epuizat, apa începe să dea în clocot, la orizont nu se vede nimic, adică se vede nimic, respectiv deşert, cît cuprinde... Ce-i de făcut?
- A: Bunicul meu, în situaţii de astea, avea obiceiul să spună: dacă nu mai ai nimic de făcut, odihneşte-te.
- B: Şi după ce ne odihnim?
- A: Pornim în continuare spre nord.
- B: De ce spre nord?
- A: Se ştie că nordul e mai dezvoltat. E o regulă. Nordul Americii faţă de sudul Americii, de unde şi Războiul de Secesiune. Nordul Europei faţă de sudul Europei, de unde şi imigranţii, nordul Italiei faţă de sudul Italiei, de unde şi Mafia...
- B (*intrerupe*): Nordul Coreei faţă de sudul Coreei...
- A: Aici e invers.
- B: Păi nu spuneai că e o regulă?
- A: Dar ce, coreenii ăia respectă vreo regulă?
- B: Mergem de şase zile şi cinci nopţi prin deşert...
- A: Daţi-mi voie să vă corectez: de cinci zile şi şase nopţi.
- B: După calculul meu...
- A: E un punct de vedere...
- B: E un calcul, domnule, nu un punct de vedere.
- A: Un punct de vedere bazat pe un calcul.
- B: Dacă totuşi calculul este exact, nu mai încap punctele de vedere diferite.
- A: Tocmai. Nu vîd de ce insistaţi asupra punctului dumneavoastră de vedere.
- B: Insist asupra calculului.
- A: Şi asta reprezintă un punct de vedere. Din moment ce calculul arată cinci zile şi şase nopţi, orice interpretare capătă o tentă politică.
- B (*se enervează*): Dar calculul arată şase zile şi cinci nopţi.
- A (*calm*): Vedeţi că politizaţi?
- B: Fie, domnule, să rămînă cum vreţi dumneavoastră.
- A: Ştiţi că sînt împotriva compromisurilor.
- B: De unde să ştiu?

A: Din parabola cu metafora.
B (*perplex*): Da?!
A (*categoric*): Exact.
B: Bine, atunci rămîn la calculul meu.
A: Adică la părerea dumneavoastră.
B: Cum doriți.
A: Prin urmare, politizăm în continuare.
B: În cazul ăsta ce ar trebui să facem?
A: Să ne continuăm drumul.
B: Încotro?
A: Spre nord.
B: Și dacă murim în pustiu, de sete, de foame, de căldură?
A: Dumneavoastră aveți o viziune catastrofică asupra prezentului și viitorului. Se impune mai mult optimism!
B: Cine impune?
A: Conștiința.
B: A cui?
A: A noastră.
B: Considerați că noi doi avem o conștiință comună?
A: Dumneavoastră pretindeți că fiecare ar trebui sau ar putea să aibă o conștiință proprie? O Europă comună presupune o conștiință comună.
B: Îmi permit să vă amintesc că, deși ne îndreptăm spre nord, nu sîntem încă în Europa, ci în plin pustiu.
A: Cu atît mai mult se impune o conștiință comună. Cînd au năvălit tuaregii, cine ne-a salvat?
B: Cine?
A: Conștiința comună, bineînțeles.
B: Conștiința comună a tuaregilor. Noi i-am bătut, iar ei au rămas pe loc și s-au însurat cu femeile noastre, și am făcut o comunitate mai mare.
A: Și mai puternică. La urma urmei, de unde știți că nu sînteți și dumneavoastră pe jumătate tuareg? Dar cînd ne-au invadat beduinii, cine ne-a salvat?
B: Cine?
A: Conștiința co...
B: Ba banii.
A: Babanii?!
B: Ba, pauză, banii. Ne-au învins. Ne-au luat banii și s-au dus mai departe. Poate sînteți și dumneavoastră pe jumătate beduin...
A: Eu sînt curat ca lacrima. Iar dumneavoastră sînteți defetist. Oamenii ca dumneavoastră ne-au dus la dezastru.
B: Dar ce-am făcut, domnule?
A: Obstrucții, obstrucții, mereu obstrucții.
B: Bine, stau la locul meu. Dar care e locul meu?
A: Locul dumneavoastră e acela pe care-l vom găsi împreună. După ce vom ajunge.
B: Unde?
A: Acolo unde ne-am hotărît să ajungem.
B: Fie. Să lăsăm discuțiile și să pornim mai departe.
A (*ride*): Așa, pur și simplu? Dar ce, sîntem orbi, sîntem mecanisme, sîntem o turmă? Dacă aveți obiecții, să stăm să le analizăm.
B: Îmi retrag obiecțiile.

A: Vă temeți de analiză?
B: Mă tem de un singur lucru.
A: Care?
B: Că o să discutăm, o să analizăm și o să murim.
A (*zîmbește ironic*): Și preferați să murim fără să analizăm? Cu alte cuvinte, să murim proști?
B: Prefer să nu murim.
A: Am pornit un demers. Nu-l putem lăsa baltă.
B: O, ce bună ar fi o baltă aici! Cît de mică... Să ne scoatem hainele, să ne aruncăm în apă, să ne scaldăm, să ne răcorim, să ne stropim unul pe altul, să dăm jos de pe noi jegul...
A: Mă considerați un jegos?
B: Ferească Dumnezeu!
A: Ați vorbit de jeg.
B: Dar nu trebuie să vă împiedicați de un cuvînt. Sînt de acord să ne continuăm demersul. Am demers ce-am demers pînă aici, să demergem mai departe și ce-o fi o fi.
A (*privește în zare*): Domnule, dumneavoastră vedeți ce văd eu?
B: Ce vedeți?
A: Văd apă! Văd case! Văd pomi! Văd catedrale! Formidabil! Sîntem aproape de țintă! Priviți, priviți și dumneavoastră. În direcția aia... Spre nord. Cît mai spre nord.
B (*privește*): Nu văd nimic.
A: Dacă vă uitați spre nord-est... Priviți în direcția în care vă arăt eu. Acum vedeți?
B (*privește*): Vă rog să mă iertați, nu văd absolut nimic.
A: Imposibil!
B: Posibil, dar dacă nu văd...
A: Sînteți miop?
B: Dimpotrivă.
A: A, prin urmare, nu vedeți la distanță.
B: Ba văd. Am și permis de șofer.
A: Va să zică, vedeți.
B: Văd.
A: Vedeți și turnul de televiziune?
B: Nu.
A: Asta-i bună! Păi e cel mai înalt.
B: Îmi cer scuze, dar...
A: Cum adică, nu vedeți turnul de televiziune?
B (*vinovat*): Nu văd nimic.
A (*dezamăgit*): Spuneați că aveți carnet de șofer.
B (*il scoate din buzunar*): Iată-l, dacă nu mă credeți.
A: Vă cred. Constat însă că dumneavoastră nu mă credeți.
B: De ce să nu vă cred?
A: Fiindcă s-a insinuat între oameni suspiciunea și neîncrederea. Trebuie să le depășim. Acum vedeți?
B (*face toate eforturile*): Din păcate, nu.
A: Mă surprinde.
B: Și pe mine, dar vă rog să țineți seama că sînt foarte bine intenționat.
A: Bunicul meu spunea că cu bune intenții sînt pavate toate străzile.
B: Spre iad?
A: Care iad?
B: Bunicul dumneavoastră a călătorit și el în pustiu?

- A: Nu, că era bătrîn.
B: Tot timpul?
A: Da.
B: Bătrîn, dar înțelept.
A: Aș! Mai spunea și prostii.
B: Nefiind în cunoștință de cauză, nu-mi permit să vă contrazic.
A: Contradicția e totuși motorul progresului.
B: Asta a zis-o tot el?
A: Altcineva. Nu-mi amintesc cine. Ei, ce facem? Pornim?
B: Încotro?
A: Spre orașul acela.
B: Pe care-l vedeți dumneavoastră.
A: Da.
B: Numai dumneavoastră.
A: Trebuie să deduc cumva că dumneavoastră, dacă nu vedeți, nu mergeți?
B: Ba merg, dar ar fi trebuit să văd și eu...
A: Cuvîntul meu de onoare nu vă este de ajuns?
B: Ba da, ba da! Sînteți un om de onoare.
A: Așadar, mă cunoașteți bine.
B: Nu chiar atît de bine. Eu urmez îndemnul socratic: cunoaște-te pe tine însuși. Abia după aceea mă ocup de cunoașterea celorlalți.
A: Iar ne pierdem în abstracțiuni. Mai bine s-o luăm din loc.
B: S-o luăm, dar...
A: Dar ce?
B: Ați auzit de Fata Morgana?
A: Am auzit. Și?
B: Și ați și văzut?
A: Nu.
B: Pînă azi.
A: Nici azi.
B: Și dacă turnul de televiziune, casele, copacii, apa sînt o Fata Morgana?
A: Mă acuzați?
B: Nu vă acuz. Vă întreb.
A: Sînteți sceptic?
B: Realist.
A: Și eu ce dracu sînt? Suprarealist?
B: Sînteți, poate, sub impresia unui miraj.
A: Miraj e care va să zică ceva care face zgomot.
B: Ăla-i bruiaj.
A: Eu știam că bruiajul e o ciornă.
B: Aia-i bruion.
A: Puteam să jur că bruionul e un fel de cravată.
B: Vă referiți, cred, la papion.
A: Exact. De ce mă zăpăciți? În definitiv, nu vă pot obliga să mergeți spre ceva care nu intră sub simțurile dumneavoastră. Ceea ce nu vedeți, nu auziți, nu pipăiți – nu există. Dumnezeu...
B: Era vorba de un turn de televiziune.
A: Chiar și televiziunea. Pînă s-o vedeți dumneavoastră n-a existat?
B: Nici de televiziune n-a fost vorba, ci de un turn.
A: Dacă există turn, există și televiziune. Sau viceversa. Nu credeți în televiziune? Considerați și dumneavoastră că televiziunea manipulează?
B (*agatat și hotărît*): Da, domnule!
A: Bineînțeles că manipulează! Țasta e scopul ei. De aceea a fost creată.
B: Mi-e cald! Mi-e sete!
A: Și mie mi-e cald și mi-e sete, dar nu dîstinez discuția.
B: Nu distonați?
A: Adică nu abat discuția.
B: A, nu deturnați...
A: Ce să detunez, că n-am împrumutat nimic de la dumneavoastră.
B: În cazul ăsta ați fi returnat.
A (*ironic*): Și banii se returnează? Știam că numai o societate, o orînduire, un regim politic. Cînd îl schimbi radical.
B: Aia presupun că e revoluționare.
A (*zîmbet superior*): Și inversul revoluționării? Doar n-o să-i spuneți rerevoluționare.
B (*pe gînduri*): Nu, n-o să-i spun.
A (*sigur pe sine*): Vedeți că am dreptate?
B: E un punct de vedere.
A: Respect punctul dumneavoastră de vedere și vă rog să respectați și dumneavoastră punctul meu de vedere.
B: Vă referiți la turnul de televiziune?
A: La punctul de vedere.
B: La punctul de vedere asupra turnului de televiziune?
A: Tot nu-l vedeți?
B (*privește*): Tot. Dar dumneavoastră tot îl vedeți?
A (*privește*): Tot. Pornim?
B (*calm*): Eu pornesc înapoi.
A (*uluit*): Cum așa?
B: Așa. Măcar există.
A (*revoltat*): Asta e restaurație!
B: Mai precis, **întoarcere**.
A (*decis*): Nu! Pentru nimic în lume!
B: Domnule, să ne respectăm reciproc punctele de vedere.
A: Nu, asta e balotaj, vreau să spun chiuretaj... Adică nu, boicot... De fapt, sabotaj.
B: Numiți-l cum vreți. Am plecat.
A (*se proptește în fața lui*): Nu veți pleca! Mă opun categoric! (*B încearcă să-l ocolească. A îl ține de mînă. B se smulge și scapă. A îl urmează și-l apucă din nou. Busculadă. A pune piedici. B îl pocnește cu pumnul în stomac. În acest timp, se schimbă invective și interjecții.*) N-o să mergeți unde vreți!
B: Fiecare e liber să meargă unde vrea!
A: Liber, pe dracu'!
B: Mă-njurați?
A: Sînteți un retrograd!
B: Dumneavoastră, domnule, sînteți un automistificat!
A: Mai bine decît mizerabil și laș!
B: Aș! Mironosiță!
A: Japiță! (*Se apropie un necunoscut pe care, n-avem încotro, îl vom numi C.*)
C: Domnilor, ce se-nîmplă! (*Cei doi se opresc din caft.*)
A: De unde ați apărut?
C: Din pustiu.

A (*protocolar*): Îmi pare bine. Și noi tot. Mergeam în căutarea unei oaze mai bune. Oaza noastră s-a cam terminat. (*Privire semnificativă spre B.*)

C: Și eu caut o oază mai bună.

A: Vă invit să mergeți cu mine. Dacă nu sînteți laș. Am conceput un demers, fiindcă e de mers mult. Așa că propun să demergem împreună.

C: Dumneavoastră încotro mergeți? Vreau să spun, demergeți.

A: Spre nord.

C (*ride în hohote*): Colosal! (*Șiiar ride.*)

A (*contrariat*): De ce rîdeți, domnule?

B: Chiar, de ce?

C: Dinspre nord vin eu.

A: De ce?

C: Fiindcă acolo e pustiu. (*B ride.*)

A (*șocat*): Cum adică pustiu?

C: Adică deșert.

B: Adică nu e nimic, nimic? (*Ride.*)

C: Absolut nimic.

A (*iritat*): Și încotro, mă rog, mergeați dumneavoastră dacă în nord nu e nimic?

C: Spre sud. (*A ride, e drept, cam forțat.*) Pricep. Și în sud e nimic.

A: Sînteți un om inteligent. Ați perceput de prima oară.

B: Dumnealui a priceput. Dumneavoastră însă...

A: A perceput, fiindcă a conceptualizat.

B: Mă rog, unii nu sînt chiar atît de nepercepuți.

A (*către C*): Dumneavoastră, domnule, sper că vedeți turnul acela de televiziune.

C (*se uită*): Nu.

A: Dar copacii, casele, apa, orașul?

C: Nu văd nimic.

A: E un punct de vedere.

B: Două.

A: Unul.

B: Două, că și eu am același punct de vedere.

A (*dispreț*): Același cu al dumnealui? Doi oameni nu pot avea un singur punct de vedere. Intervine un proces de departajare sau de ubicuitate, nepercepuților!

C: De ce ne faceți nepercepuți, domnule?

B: Asta mă întrebam și eu.

C: Dacă în nord e pustiu și în sud e tot pustiu...

B (*continuă*): E limpede că e la fel de pustiu și în est și în vest.

C (*în panică*): Și atunci, ce-i de făcut? (*Toată lumea devine din ce în ce mai iritată.*)

A: Se creează o emblemă.

B (*agresiv*): Vreți să spuneți dilemă.

A: Aia e la matematică. Dilema lui Pitagora!

C: Teorema lui Pitagora!

A (*încrîncenat*): Ba teoremă este... sînt... cele două puncte pe care le pun nemții pe u!

C (*la fel*): Aia-i tremă!

A: Ba tramă!

B: Se spune dramă, nu tramă!

A: Dacă vreți să știți, nu e greșit nici tramă.

C: Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Nu există tramă!

A (*lui C*): Dumneavoastră sînteți nebun?

C (*simplu*): Da. De o săptămînă de cînd merg prin pustiu, mă bate soarele drept în creștet.

A: Și noi mergem de șase zile și cinci nopți. Tot cu soarele în creștet.

C (*plînge*): Și ce-o să mă fac? Rămîn în pustiu?

A: Datoria noastră e să ne continuăm demersul.

C: Unde?

A: În deșert, firește.

C: O să pierim ca niște proști.

A: Pe mine să nu mă faceți prost! Proști sînt aceia care nu văd ceea ce se vede!

B: Ba aceia care văd ceea ce nu se vede!

A (*cu o furie disperată*): Nu aveți decît să rămîneți aici, imbecililor! Aici or să vă putrezească oasele! Eu mă duc! Văd orașul, văd apa, văd pomii, văd turnul de televiziune! Înainte, spre turnul de televiziune! (*Pleacă.*)

B: Mirajul televiziunii... Au să-l mănînce hienele... Dar noi... ce facem?

C: O să ne continuăm drumul.

B (*il privește bănuitor*): Încotro?

C: Spre sud.

B: Glumiți?

C: N-am simțul umorului nici cît un fir de nisip.

B: Doar v-am spus că în sud e pustiu.

C: Și eu v-am spus că sînt nebun.

B: Nu veți găsi nimic acolo.

C (*privește spre... sud*): Dar apa aceea?... Dar copacii? Dar...

B (*îngrozit*): Turnul de televiziune.

C (*încîntat*): Da! Îl vedeți și dumneavoastră?

B (*trist*): Nu, nu-l văd. Nu există nici un turn de televiziune.

C (*în transă*): Ba da, domnule! Îl văd! Îl văd! (*Pornește ca hipnotizat în direcția turnului.*) Îl văd!

B: Nu vă amăgiți! Nu există tumuri de televiziune în pustiu! Opriți-vă. (*Cu amărăciune.*) Magnetismul televiziunii... (*Privește dezolat în jur.*) Așadar, pustiu peste tot... nici o scăpare... aici voi pieri... ars de soare și de sete... absurd!... Absurd!... Cel mai scurt drum între două puncte e linia... dar cele două puncte nu există... (*Lacrimi.*) O, Doamne, sînt în miinile tale... Oare nu există o ieșire? Oare nu există un capăt al pustiuului? Singur în imensitatea asta de nisip... O, Doamne, nu mă poți abandona! Sînt creația ta! Dacă ești, fă o minune! (*Se vede apărînd în zare un turn de televiziune, ca un abur. După cîteva clipe de încremenire, B strigă.*) Îți mulțumesc, Doamne! Minunea s-a înfăptuit! Îl văd! Îl văd! (*Pornește somnambulic spre turnul de televiziune, cu brațele desfăcute, ca pentru a îmbrățișa iluzia.*)

SFÎRȘIT